

Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1995-1996 (*)

25 SEPTEMBER 1996

WETSVOORSTEL

**strekkende tot het herstellen van de
rechterlijke bevoegdheid inzake
strafrechtelijke veroordelingen
door afschaffing van de wet van
31 mei 1888 tot invoering van de
voorwaardelijke invrijheidstelling in
het strafstelsel**

(Ingediend door de heer Gerolf Annemans)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het hoeft geen betoog dat het strafrecht en zijn toepassing het slachtoffer zijn van een grote onduidelijkheid. Door diverse aanpassingen van de strafuitvoering, werd de rechtstreekse bevoegdheid van de strafrechter op bijzondere wijze ondermijnd. Waar wij geen bezwaar hebben tegen een versoepeling die de greep van de strafrechter behoudt (zoals dat het geval is in de wet op het sociaal verweer) hebben wij bezwaar tegen de wetten die de strafuitvoering te zeer loskoppelen van het rechterlijke oordeel.

In het kader van een harde aanpak van de criminaliteit, is een verduidelijking en een helderheid van de manier waarop uitgesproken straffen ook daadwerkelijk worden uitgevoerd uiterst noodzakelijk. Op dit ogenblik komt de « Wet Lejeune » neer op een forfaitaire en lineaire reductie van zowat alle gevangenisstraffen.

(*) Tweede zitting van de 49e zittingsperiode.

Chambre des Représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1995-1996 (*)

25 SEPTEMBRE 1996

PROPOSITION DE LOI

**visant à rétablir la compétence du
pouvoir judiciaire en matière de
condamnations pénales par
l'abrogation de la loi du 31 mai 1888
établissant la libération
conditionnelle dans le système pénal**

(Déposée par M. Gerolf Annemans)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Il est tout à fait évident que le droit pénal et son application souffrent cruellement d'un manque de clarté. Diverses adaptations de l'exécution des peines ont particulièrement miné la compétence directe du juge pénal. Si nous n'avons aucune objection contre un assouplissement qui préserve l'autorité du juge pénal (à l'instar de ce que prévoit la loi sur la défense sociale), nous nous opposons en revanche aux lois dissociant par trop l'exécution de la peine de la décision judiciaire.

Dans le cadre d'une approche rigoureuse de la criminalité, il est indispensable de préciser et de clarifier les modalités d'exécution des peines prononcées. A l'heure actuelle, la Loi Lejeune débouche sur une réduction forfaitaire et linéaire de la plupart des peines d'emprisonnement.

(*) Deuxième session de la 49e législature.

Waar het strafrecht bedoeld is om vooraleer het misdrijf wordt gepleegd, duidelijk aan te geven wat de straf is die maatschappelijk wordt opgelegd voor het begaan van een bepaald misdrijf, is het strafrecht momenteel wat het bepalen van zijn straffen betreft, één grote komedie geworden. Niemand kan precies zeggen, tenzij aan de hand van een ingewikkeld gewoonterecht, wat de straf is voor een bepaald misdrijf.

De straf uit de strafwet is dus een gegeven dat geen enkele indicatieve waarde meer heeft. Wij bepleiten dan ook dat het strafrecht opnieuw duidelijk zijn functies zou opnemen. Niet de sociale assistenten, niet de criminologen, niet het goed of het slecht gedrag van de gevangene, doch enkel en uitsluitend de strafrechter bepaalt wat de straf is. Op die manier kan het strafrecht opnieuw een preventieve rol en een functie van afschrikking vervullen.

Alleen op die manier wordt het schema hersteld waarbij de wetgever indicatief een minimum- en een maximumgrens bepaalt die dan door de rechter toegepast wordt ter individualisering van de uiteindelijke straf.

Wij zijn ons ervan bewust dat deze hervorming even groot is als destijds de invoering van de wet en stellen dan ook een overgangsperiode in.

G. ANNEMANS

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

De wet van 31 mei 1888 tot invoering van de voorwaardelijke invrijheidstelling in het strafstelsel, wordt opgeheven.

Art. 3

Deze wet treedt in werking, ten aanzien van die straffen welke worden uitgesproken, zes maanden na haar publikatie in het *Belgisch Staatsblad*.

20 augustus 1996.

G. ANNEMANS

Alors que le droit pénal tend à indiquer clairement, avant même qu'un fait ne soit commis, quelle est la peine que la société inflige pour un délit déterminé, on peut dire qu'à l'heure actuelle, le système a perdu toute crédibilité en matière de fixation des peines. Nul ne peut, en effet, dire avec précision, si ce n'est sur la base d'un droit coutumier complexe, de quelle peine est puni un délit donné.

Les peines portées par le Code pénal n'ont donc plus aucune valeur indicative. Nous estimons dès lors que le système pénal doit de nouveau pleinement jouer le rôle qui lui incombe. C'est le juge pénal, et lui seul, qui doit déterminer la peine et non des assistants sociaux, des criminologues ou la conduite du détenu. La loi pénale pourra ainsi retrouver sa fonction préventive et dissuasive.

La mission du législateur doit se borner à créer une marge en fixant une peine minimale et une peine maximale, de manière que le juge puisse prononcer une peine individualisée.

Nous sommes cependant conscient que la réforme que nous proposons est aussi radicale que ne le fut en son temps la loi de 1888 et c'est la raison pour laquelle nous prévoyons une période transitoire.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

La loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle dans le système pénal est abrogée.

Art. 3

La présente loi entre en vigueur à l'égard des peines nouvellement prononcées six mois après sa publication au *Moniteur belge*.

20 août 1996.